

Moškega ne gleda v obraz niti za hip, njo pa vselej gleda prav v oči. Ženska je svetlolaska, lase nosi spete v čop. Rdečelična in komaj opazno debelušna.

Bral je Freuda, некоč se je v kolodvorski restavraciji pogovarjal z zapitim nezaposlenim psihologom. Vse razume, le včasih se sprašuje, če bi zares vreščala.

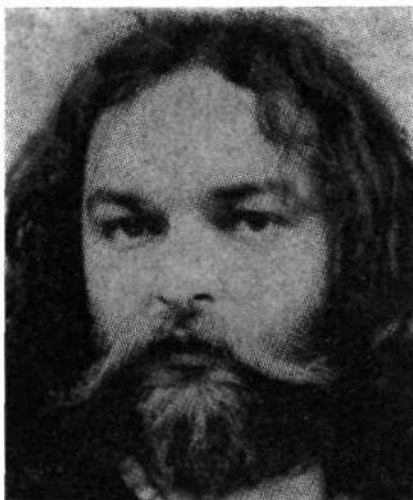
ERGO:

Povsem vsakdanji moški iz katerekoli ljubljanske ulice? Nenavaden in osupljiv zmedenec, celo psihopat? Odločitev je najbrž vprašanje osebnega okusa.

Recimo, da vemo o njem vse. Zgodbi ni kaj bistvenega dodati, dalo bi se le precej odvzeti. Seveda so tu še razne dogodivščine, priljubljeni predmeti, jedi in pijače, osebe, da, celo oče in mati, vendar v tem primeru take stvari komaj kaj pomenijo.

Seveda se mu nikoli ne bo posrečilo sestati se s tisto svojo Ano, kakor bi želel; tudi ubil se ne bo, če o tem še tako sanjari. O njegovi nadaljnji usodi nima smisla govoriti, saj je pravzaprav ni. Zato nam bo ostal v spominih nezizrisan, le v grobih potezah. Morda je bil mišljen prav on, ko je bilo zapisano: to je fant, nepomemben za skupnost, samo posameznik.

Samo posameznik . . . Oprostite, se kdo spomni, kako mu je pravzaprav bilo ime? Ah, pa nič, saj je vseeno.

Veno
Dolenc

Leta niso pomembna

1. Vprašanje, ali obstajata dve vrsti literature, literatura mladih in tista druga, »zrela«, je bolj vprašanje kvalitete. Umetniško delo je lahko dobro ali pa ni. In tu so leta povsem nepomembna. Res pa je, da marsikdo, ki se ukvarja s pisanjem in je nadarjen in vztrajen, šele z leti prodre v širši prostor. Položaj pisca in njegovega dela v tem času (če je bilo sploh kdaj bistveno drugače) bi preprosto označil kot »nujno zlo«.

Vsako leto je potrebno natiskati določeno število knjig, kar pa je zaradi vsemogočih razlogov premalo. Knjige torej izhajajo, a velikokrat nepo-

trebno. V predalih pa ostajajo tudi po nepotrebnem dobri rokopisi. Kritika je nujna, vendar ne iz glave šarlatana.

2. Mislim, da v literaturi mladih kakega vodilnega ali kakršnegakoli stila ni, ker vsakdo gleda na svet iz svojega zornega kota, zato pa tudi kakega enotnega stila ne more biti. Je pa tematika tista, ki je nekako sorodna mladim. To je največkrat razmišljanje o smislu eksistence, ljubezni, napakah družbe itd. Zaradi prevelike neposrednosti ali čustvene prezasičenosti in neobvladovanja jezika večina mladih piscev dolgo ne more prestopiti meja slabe literature.

3. Na vprašanje o vlogi in smislu svojega pisanja je težko odgovoriti. Največ razmišljam o svojem in življenju drugih ljudi, ki ga vidim prefiltriranega skozi svoj nazor in oči. To razmišljanje pa se ne omejuje le na današnji čas, ampak odhaja v preteklost in skuša prodreti pod patino zgodovine. Sinteza vsega tega je pesem. Mislim, da se sreča in žalost v stari Grčiji ali v Dantejevem času nista dosti razlikovali od te, ki jo doživljamo danes, in se tudi naslednjih tisoč let najbrž ne bosta. Sem mnenja, da je popoln nesmisel negirati, kar je človek v tisočih letih ustvaril, ker je zanikanje obstoječega v bistvu lastno omejevanje in slepljenje pred neznanjem. Umetnost (na splošno) je danes razdeljena na dve vzporedni in povsem ločeni struji. Instant kultura za široke množice in druga, elitna, za ozek krog porabnikov, ki je bolj ali manj zaprta v tem krogu.

4. Potrebe po skupnem nastopanju nimam, je pa navzočnost občinstva na takšnih shodih večja zaradi večje udeležbe nastopajočih. (Ni pa to pravilo).

Tri pesmi

OGLEDALO zvita čaka gola kača
 z ognjem ki se v njej budi
 gleda sliko ki se vrača
 in na steklu izhlapi
 zvita čaka gola kača

dolgo gleda svoje polje
 vznožje hribov in gora
 tja v žametno vesolje
 v ogledalu iz srebra
 dolgo gleda svoje polje

vase kliče lačne tiče
 naj jo nesejo na pot
 v črno dušo da prekliče
 srčno ime iz dni zablod
 vase kliče lačne tiče